

La *Declaració ecumènica del Credo nicenoconstantinopolità* ha estat elaborada amb la participació de l'Església catòlica, a través de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe i la Subcomissió Episcopal per a les Relacions Interconfessionals i el Diàleg Interreligiós de la Conferència Episcopal Espanyola, la Metròpolis d'Espanya i Portugal del Patriarcat Ecumènic de Constantinoble, el Bisbat Ortodox Romanès d'Espanya i Portugal, el Bisbat de l'Església Ortodoxa del Patriarcat de Moscou a Espanya, l'Església Apostòlica Armènia a Espanya, l'Església Siríaca Ortodoxa d'Antioquia a Espanya, l'Església Ortodoxa Sèrbia a Espanya, l'Església Espanyola Reformada Episcopal (Comunió Anglicana), l'Església Evangèlica Espanyola, l'Església Evangèlica de parla alemanya (Madrid) i l'Església d'Anglaterra (Diòcesi d'Europa). El text va ser assumit per la Conferència Episcopal Espanyola a la reunió número 271 de la Comissió Permanent celebrada a Madrid del 30 de setembre a l'1 d'octubre de 2025.

Declaració ecumènica del Credo nicenoconstantinopolità

1. En complir-se el 1.700 aniversari de la celebració del Concili de Nicea, presidit per Osi, bisbe de Còrdova, en què fou proclamada la fe en la Santíssima Trinitat, que professem les confessions cristianes, desitgem reafirmar aquesta fe que ens uneix. El text del Credo de Nicea va entrar gairebé al peu de la lletra en la Professió de fe del Concili de Constantinoble de l'any 381 d.C. Aquesta és la fórmula de la professió de fe que els cristians reconeixem avui com el Credo nicenoconstantinopolità, o simplement Credo Nicè.
2. Aprofitant aquesta ocasió, i en el mateix esperit de Nicea, que va voler preservar la unitat de l'Església i "traduir" al llenguatge i els conceptes filosòfics del seu temps la veritat revelada, els cristians de diverses confessions desitgem compartir l'alegria de poder dir junts "creiem", per a seguir promovent la comunió plena i visible entre tots els cristians. Per això afirmem que:

Creiem en un sol Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles.

3. Els cristians confessem la senyoria de Déu sobre tota la creació, material i espiritual, visible i invisible, sobre el temps i l'espai, sobre totes les criatures i, de forma especial, sobre l'ésser humà. Tot és obra de la seva acció creadora, lliure i gratuïta, tot és obra del seu amor.
4. En una cultura que exalça l'ésser humà i deïfica el seu potencial creatiu científicotècnic, que s'enorgulleix de la seva autosuficiència i arriba a fabricar projectes humanistes de salvació al marge de Déu, els cristians afirmem que "Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona" (Gn 1,27). Per això ocupa un lloc únic en la creació, ja que, de totes les

criatures visibles només l'ésser humà és capaç de conèixer i estimar el seu Creador, i està cridat a participar, pel coneixement i l'amor, en la vida de Déu. Amb aquesta finalitat ha estat creat i aquí rau la raó fonamental de la seva dignitat. Tenim l'experiència i la convicció que l'ésser humà és intrínsecament religiós, obert a la transcendència, i que posseeix una set de Déu que no pot ser apagada sense negar la veritat de la seva pròpia naturalesa. Per això, afirmem el dret de tota persona a professar la seva religió i a ser respectada en la seva consciència com un bé essencial.

5. Creats "a imatge i semblança de Déu" i redimits per Crist, afirmem la dignitat infinita i inalienable que correspon a tot home i a tota dona, més enllà de les circumstàncies, estat o situació en la que es trobi. Això ens mou a treballar per la promoció de tot ésser humà i el respecte dels seus drets fonamentals, especialment allà on la dignitat dels nostres germans és vulnerada: on la vida no és respectada com un do sagrat des del començament fins al final; on els éssers humans són discriminats i perseguits per la seva fe; on els pobles pateixen les conseqüències de la violència i la guerra; on la desigualtat i la injustícia condueixen a l'explotació dels més pobres; on els immigrants són rebutjats i no acollits com a germans o on, mitjançant el "tràfic de persones", es comercia amb la vida humana.
6. Jesús ens ha revelat el rostre de Déu Pare, misericordiós, que ens convida a ser igualment misericordiosos amb els nostres germans. La misericòrdia crea vincles de confiança i fraternitat, constituint societats sòlides, capaces de perdonar, de superar polaritzacions i posicions enfrontades, i de treballar pel bé de tots, especialment dels més febles. La fe en el Pare misericordiós ens porta a reconèixer en l'altre un germà, igual en dignitat, al qual hem de sostenir i estimar, expressant així una fraternitat que abraça tota la humanitat. Com a cristians tractem tothom com a germans i, complint el mandat missioner de Jesucrist, portem a tothom l'Evangeli, anunciant-los la dignitat infinita de la seva vocació, ja que "per amor [el Pare] ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió" (Ef 1,4-5).
7. Déu, el Pare, és el creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles. La creació sencera, per tant, per la presència i l'activitat de Déu en ella, està plena de la seva glòria (cf. Is 6,3), la qual cosa ens permet contemplar en el món la cal·ligrafia del Creador, és a dir, la petjada de la seva presència i les lleis que Ell ha inscrit en la creació. Per això, fem una crida urgent a aturar l'ús irresponsable dels béns de la terra i l'explotació inconsiderada de la naturalesa, que en provoca el deteriorament i la destrucció, a treballar incansablement per una ètica de la creació, capaç de transformar estils de vida, models de producció i de consum, i respecte al medi ambient, de manera que entre tots aconseguim assolir una autèntica ecologia integral.

Creiem en un sol Senyor, Jesucrist, Fill Unigènit de Déu, nascut del Pare abans de tots els segles. Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu

veritable nascut del Déu veritable, engendrat, no pas creat, de la mateixa naturalesa del Pare: per ell tota cosa fou creada. El qual per nosaltres, els homes, i per la nostra salvació davallà del cel. I, per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria i es féu home.

8. En renovar la fe de l'Església proclamada a Nicea l'any 325, tornem a afirmar amb fermesa que Jesucrist és de la mateixa naturalesa del Pare, veritable Déu, engendrat i no pas creat; i, al mateix temps, home veritable, semblant a nosaltres, sense pecat (cf. He 4,15). Ell és més gran que qualsevol dels profetes (cf. Mt 12,41-42; Mt 16,13-23), no va ser simplement un home "especial" que va proclamar un missatge ètic atraient. Tampoc és un ésser "sobrenatural" desposseït de la carn i sense història, que incita a una vivència de la fe com a fugida del món. Ell és el Verb encarnat, en qui s'aclareix el misteri de l'ésser humà, la imatge de Déu invisible (cf. Col 1,15), el que revela a l'home el rostre autèntic del Pare, i el que manifesta la plenitud del que és l'home i la seva vocació definitiva. "Sota el cel, no ha estat donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos" (Ac 4,12).
9. Confessem que Jesucrist, per l'encarnació, és el Messies, el Fill de Déu viu (cf. Mt 16,16), el centre de la història i de l'univers, el que ens coneix i ens estima, company i amic. Per això, els homes i les dones de tots els temps ja no vaguen errants i sense sentit, ja que Jesucrist és la Llum, el Camí, la Veritat, la Vida, el Pa i l'Aigua que sacia la nostra fam i set, el Pastor, el nostre Guia, el nostre Consol... Ell, home de dolor i d'esperança, ha quedat per sempre inserit en el teixit de la història, ferida per la mort, el patiment i la injustícia, i, amb la seva presència, ha transfigurat el passat, el present i el futur. Ja no hi ha foscó que no pugui ser il·luminada.
10. En Jesucrist, veritable Déu i veritable home, ens comprometem a defensar la dignitat de tot ésser humà, esperant que, quan Ell vingui com a Senyor i Jutge de la història, pugui dir de nosaltres: "Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm" (Mt 25,35-36). La fe ens mou a la caritat i la solidaritat amb el dolor dels nostres germans, i ens continua mobilitzant davant l'escàndol de la fam al nostre món.

Crucificat després per nosaltres sota el poder de Ponç Pilat; patí i fou sepultat, i ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i se'n pujà al cel, on seua a la dreta del Pare. I tornarà gloriós a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi.

11. La vida de Jesús mostra la confiança incondicional en Déu i l'excés d'amor de Déu al món. En el seu patiment i mort de creu per nosaltres s'ha desvetllat l'amor del Pare per cadascun dels seus fills. Tenim un deute d'amor amb Aquell que ens ha rescatat amb la seva sang, i estem cridats a viure amb un agraïment immens i generós, en la dinàmica del do i l'entrega. Per això, davant dels reduccionismes

d'un "amor" que deixen buit el cor humà, no ens cansarem d'anunciar un Amor incondicional, que excedeix tota expectativa, absolutament gratuït, entregat i servicial, capaç de sacrifici i fidel, sobre el qual se sustenta el matrimoni, la família i la societat.

12. I confessem que la mort no té l'última paraula. La resurrecció de Jesucrist suscita en nosaltres l'esperança. L'anunci de Crist ressuscitat recorre com un ressò joïós tota la història i s'actualitza en cada temps. Ell és l'eternament viu, el que restaura l'alegria, el que fa experimentar la seva presència viva i ressuscitada en la comunitat reunida, en la proclamació de la Paraula, en la celebració dels sacraments, en el servei als pobres i la caritat, i fins i tot en la persecució i el dolor.

Creiem en l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida, que procedeix del Pare i del Fill. I juntament amb el Pare i el Fill és adorat i glorificat; que parlà per boca dels profetes. I en l'Església, que és una, santa, catòlica i apostòlica. Professem que hi ha un sol baptisme per perdonar el pecat. I esperem la resurrecció dels morts, i la vida de la glòria. Amén.

13. Afirmem junts que l'Esperit Sant és una persona divina, que, igual que el Fill etern de Déu, procedeix del Pare. Els cristians rebem l'Esperit Sant per mitjà del Fill, amb el qual sempre està en relació. Redimits per la mort i la resurrecció de Crist, l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit Sant que se'ns ha donat (cf. Rm 5,5). L'Esperit és la font d'aigua viva que vivifica l'Església, el que la guia vers la veritat, l'embelleix amb la diversitat dels seus dons i carismes, i la renova amb la llum de l'Evangeli. L'Esperit suscita la fe a cada creient conformant la comunitat dels fidels cristians i condueix l'Església vers la unitat plena, fent-la superar les divisions que obstaculitzen el projecte del Regne. Per això, constantment invoquem l'Esperit Sant perquè ens concedeixi el do de la unitat visible seguint la petició de Jesús: "Que tots siguin u, Pare, perquè el món cregui" (Jn 17,21).
14. El mateix Esperit que va davallar sobre els Apòstols a la Pentecosta és el que actua també més enllà de les fronteres visibles de l'Església, en els homes i dones d'altres religions, en altres cultures, on trobem signes de la presència del Regne, el que ens porta a col·laborar i a cooperar amb tots els homes, i a treballar incansablement per la pau i la justícia. Per això, amb la força de l'Esperit Sant, ens comprometem a potenciar comunitats obertes i acollidores, que siguin signes profètics de comunió integradora i d'esperança, oasis de misericòrdia en els deserts durs de la vida, espais de reconciliació, hostal on Jesucrist, el Bon Samarità, pugui continuar cuidant els homes i les dones rescatats de les vores dels camins.
15. Reconeixem un sol baptisme, realitzat en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant per al perdó dels pecats, que ens manté units en l'Església que és una, santa, catòlica i apostòlica, i ens fa caminar per aquest món com a pelegrins

d'esperança, amb el cor i la mirada posada en la pàtria del cel. Avancem cap a la meta de la resurrecció i la vida eterna, que conté en si totes les “metes menors” a les que l'ésser humà aspira, procurant que aquests cels i aquesta terra anticipin ja, d'alguna manera, els cels nous i la terra nova que junts anhelem assolir, el que ens compromet a treballar per la pau mundial i la convivència entre els pobles.

16. **Aquesta és la nostra fe**, la fe que, amb alegria, volem seguir proposant i anunciant a tothom, sense distinció. La fe que hem rebut, que custodiem i que no podem amagar, per moltes dificultats que trobem per dur a terme la nostra missió, perquè si callem, “cridaran les pedres” (Lc 19,40).

17. Intentant ser testimonis alegres de l'Evangeli, proclamant la nostra fe no només amb paraules sinó també amb les nostres obres, buscarem amb creativitat llenguatges nous perquè els homes i les dones del nostre segle puguin experimentar el seu encontre personal amb Jesucrist, i rebre l'anunci joiós de la misericòrdia de Déu, convençuts –amb Agustí d'Hipona– que “ens vas crear, Senyor, per a tu i el nostre cor està inquiet fins que no reposi en tu”.

Amén.